

niz jeno jedyn Herempel teje Luboszje, ale wošebnje ta wulka newureknen a Nada a Šmjelnošz nascheho Kneša a Sbožnika Jesuša Křyštusa, kotruž won slutej Luboszju tej zylje człowskej Schlachezi je wopokasał, wopišana, a psched Woczi stajena budže. Pschetoz ton Czert je ton Kubeznik, kiz tu człowsku Schlachtu wužłjekał, a schitkeho Posnacza a duchomnych Darow Božich wurubil je, a ja to se Šsleposzju a se Szapenjom Božeho Mena bil, a tak žalošnje franil a skasyl je, so žana Bojosz, Lubosz a Dowjerenje k Bohu, ale luta Pscheczimnosz wewschjeh Wutrobach šo namaka. Tehodla menuje so Pawol k Epy. 6. Džjeczi teho Njew a wot Natury. Stajkeho Hubenstwa a Skazenja nemože nam žane Stworenje we Nebeschach a na Semi pomhacž a radžicž.

Dofelž my pak po Božej nadnej Woli nedyrbjachmy wjecznje satamani, ale šteho Skazenja wumoženi a wutorneni bycz, da dyrbesche Boži Šsyn, ton prawy Samaritski, Jesus Křyštus, šo šam ktemu nijecz, Gzlowek šo narodžicž, nasche Njehi nošycz, a psches šwoje Šsłowo nam pschypowedacž, so won psches šwoju Šsmereč a Křej sa to dosz czinil a šaplaczil je, a psches šwoje Horjestacžje a krasne Dobyczje nam wjecznu Prawdosz a Sbožnosz šapluzil je. Wot kotrehož zwar pschi Konzu dale ryczecz budžemy.

Dyž ty da tošamo š Wutrobu wjerišch, da budže tebe tošamo Šnamjo napominacž, so by ty twojemu Blischemu runu šcheszijanštu Lubosz wopokasał. Pschetoz džejž to Šsłowo prawje šlyschane a šwjeru šapschimnene je, tam tejž wono tajkich Ludži šezini, kajkiž ton Samaritski bje, kotřiz bes šobu šezerypliwi a milošziwi šu, a nemoža widžicž, so by nješto Nusu tradał. Ale dyž woni to widža, waža woni šwoje Kubleschko na to,

a pomhaju tak dalofo, hacž jim možno je. Ja pak tudy wot potrebných šhudých Ludži ryczju, kotřiz šo na Proschenje zylje nespušcžjeja, kajž njedže ton šjeni, nefmany, prosny, proscherski Lud czini, kotrehož nihto šzane mu Džjeku pschinesz nemože, ale po zylim Křaju wokolo bjeba; tajkim Prošnikam ničo nešlyšcha. Ale džejž prawje potrebni Ludžo šu, da je jena šcheszijanška Wutroba tejž šmolom hotowa, so po Waschnju teho Samaritskeho czini.

Tajki Gzlowek myšli pschi šebi tak: Won je moj Blischi, won je jedyn Gzlowek, a ma runje tajke Gžjeto a Dušchu, kajž ja, haj won ma tejž tehošameho Boha, kotrehož ja mam. Tehodla je mi blischi, dyžli jene nerošomne Škoczjo, a ja jeho nochzu ležžo wostajicž. Won refne: Gžakaj, Bratse, ja zu czi pomhacž ic. Won šo tehodla po nim horje bere, kajž tudy ton Samaritski po tym Šranenym. Won jeho lada, kajž jena Macž šwojeho šboreho Džjeszja, kotrež teho Džjeszja žel je. Aluby, laj, to šu czi prawje Ššweczi.

Ale czi Šejchlerjo, kajžyž ton Njeschnik a Levita tudy bjeschtaj, kiz wele a wulke Křuchi šamaj do šo džeržeschtaj, czi nimaju wot Natury žanu Šmjelnošz a Šsobuczepenje štymi šhudymi, ale šu twerdži, rošni Ludžo. Pschetoz woni maju sa to, so hižom je nasch Boh a Kneš špokojom, so jeno jemu šlužja. Myšlja šebi tehodla, so netrebaju drubim Ludžom ani šlužicž, ani k Pomozy bycz. Ton Njeschnik bje tudy šwojeho Šamta a Naroda dla šwjaty; teho šo won tak naduwafche, so hewak wo nikoho nerodžesche; kajž to Szenje tudy wot neho praji, so derje je teho boheho šraneneho Gzloweka widžit, ale so je šo nimo neho na Boš winyl, a šo ueje po jeho Nusu horjebrał.

Nješku pak to tola wobožni Ššweczi, kotřymž Boh wošebnje pscheczimny je, kotřiz widža, so šich Blischi Nusu trada, a tola